SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК
VOL. CII. No. 6. JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JANUARY 12, 1995. CENTS 50 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ЧЕТВЕР, 12-го СІЧНЯ 1995 Ч. 6. РІК CII.

Пам'ятаймо про Україну!

В. МАСОЛ ЗНОВУ МАЄ ПРОБЛЕМИ

Київ (Р. Р.). — Тут 4-го січня радник прем'єр-міністра України з питань економічних реформ Віталій Мельничук під час зустрічі з кореспондентами сказав, що існують деякі розбіжності в питаннях реформування економіки між прем'єр-міністром і Президентом України.

В Україні спостерігається спад виробництва, ціни зростають швидше, ніж доходи населення. Серед причин, що привели до такої ситуації, В. Мельничук назвав неузгодженість гілок виконавчої влади і високий рівень енергоспоживання в економіці: Україна споживає у 12-15 разів більше ніж розвинені країни Европи. Це тягне за собою зростання внутрішньої та зовнішньої заборгованости і збільшує попит на чужоземну валюту.

На запитання, чи стоятиме на засіданні Кабінету Міністрів питання про резиґнацію В. Масола, Мельничук відповів, що В. Масол є професіоналом високого рівня, має великий досвід, знає стару систему і розуміє, що таке ринок. На думку Масола, українське село ще не готове до загальної приватизації землі, а тому її треба здійснювати частково.

Журналісти зареаґували на це повідомлення опитуванням політичних діячів про їх ставлення до можливої резиґнації В. Масола. Представники депутатської фракції „Державність" сказали, що вони і тоді не голосували за Масола, коли його затверджували прем'єр-міністром. Вони уважають, що Уряд повинен очолювати Президент. О. Мороз сказав, що резиґнація Масола не вирішить проблем і підтримав пропозицію прем'єр-міністра щодо введення харчових сертифікатів для малозабезпечених громадян. Голова Комісії Верховної Ради з питань соціяльної політики Юрій Буздуган зауважив, що таких продуктивних сертифікатів потребують не менше 10 міл. громадян, оскільки 14 міл. пенсіонерів отримують пенсію 589,000 карбованців на місяць, що дорівнює чотирьом доларам. До речі, ціни вже досягли світових, а часом і перевищують їх. Щоправда, із числа пенсіонерів з мінімальною пенсією 5.9 міл. отримують надбавку і їхня пенсія становить 730,000 карбованців на місяць, що приблизно дорівнює п'ятьом доларам. І тільки 40,000 громадян отримують пенсію 2 міл. 400,000 карбованців на місяць, або більше. Тобто понад 15 долярів.

Представник фракції „Реформи" Сергій Соболєв сказав, що прем'єр-міністер має значну підтримку в парляменті з боку прокомуністичних сил і є їх рупором і тому тримається на пості до сьогодні, а Президент Л. Кучма „настільки порядна людина, що в даному випадку порядність буде відігравати більшу ролю, ніж чистий прагматизм". Отож на резиґнацію Масола надії мало.

Соболєв вважає. що коли б запрацював президентський закон про владу і Президент очолив Уряд, а прем'єр-міністер був тільки першим міністром Кабінету Міністрів, тоді у Президента „були б розв'язані руки". Він вважав би Уряд і його керівництво на власний розсуд. Але для цього потрібно, щоб проєкт закону підтримали не менше, ніж 301 депутат.

Один з керівників фракції комуністів у Верховній Раді Євген Мармазов сказав, що коли б Масол вирішив резиґнувати, то ліві сили його резиґнацію приняли б з огляду на те, що нинішній прем'єр-міністер працює в умовах, коли „з ним не рахуються, не враховують його думки". Мармазов висловив надію, що у В. Масола „вистачить мужности виступити в парляменті і сказати про дійсну причину своєї резиґнації, хто йому заважав працювати".

Голова Міжреґіональної депутатської групи в парляменті Олександер Карпов вважає, що „проблема прем'єр-міністра не вирішиться, доки не буде змінено триповерхову систему центральної виконавчої влади". Змінювати організаційну структуру влади треба таки, щоб її заповнювали і рухали нові люди. А в нових умовах, з новими функціями буде потрібний і новий прем'єр. Якщо ж зміни структури влади не відбудеться, „то хто б не опинився на цьому пості, які б рішення не ухвалювалися, вони потонуть у павутинні, що зараз є у виконавчій владі".

Лідер фракції соціялістів Іван Чиж вважає, що В. Масол став заложником політики і в разі резиґнації повинен оприлюднити своє бачення ситуації. За його словами, прем'єр-міністер все більше стає декларативною фіґурою, тому не було б нічого дивного у його резиґнації. Але Чиж не бачить у цьому сенсу, бо немає іншої кандидатури на це становище.

Керівники Партії Зелених України розцінили підписання Масолом „нульового варіянту" щодо боргів колишнього СССР несумісним з національними інтересами кроком, оскільки, на їх думку, активи в кількох разів перевищують розміри зовнішніх боргів України і могли б слугувати постійним джерелом валютних надходжень.

Підприємці розважаються

Київ (Р. Р.). — Тут 4-го січня біля готелю „Театральний" зчинився великий рух. Прибув загін швидкого реагування та багато міліційних машин, які готувалися до штурму дверей одного з багатьох розміщених тут бюр малих підприємств, з метою визволення заложників.

Коли ж двері вибили, то побачили дивну картину: підприємці розважалися з чотирма дівчатами. Пізніше з'ясувалося, що дружина одного з „заложників" зателефонувала і спитала, чому він так пізно на праці. Той відповів, що він зайнятий, але в телефонічній слухавці дружина почула п'яні голоси жінок. Тоді вона зателефонувала до інших таких же скривджених дружин і вони спільно придумали викликати міліцію до бюра, бо, мовляв, бандити взяли заложниками їхніх чоловіків і вимагають 10,000 долярів. Пожежникам і міліціянтам жарт не сподобався, отже директори фірм і малих підприємств мають оплатити витрати на акцію їх „визволення".

ЛЬВІВ. — Обласна Рада звернулася до керівників УГКЦ, УПЦ, КП, УАПЦ та УПЦ із закликом мирно розв'язувати питання про користування релігійними спорудами, особливо, у тих населених пунктах, де є лише один храм. За словами голови Львівської Обласної Ради Миколи Гориня, у багатьох селах і релігійних громадах Львівщини часто вибухають конфлікти навколо почергового використання храмів.

ПЕРВОІЄРАРХИ ПРИВІТАЛИ ГРОМАДЯН З РІЗДВОМ

Київ (Р. Р.). — Тут у п'ятницю, 6-го січня, всі газети, радіо і телебачення України оприлюднили привітання з Різдвяними святами від Патріярха Київського і Всієї України УПЦ Київського Патріярхату Володимира (Романюка), від Первоієрарха УПЦ Московського Патріярхату Володимира (Сабодана), від Патріярха УАПЦ Дмитрія і від голови УГКЦ Кардинала і Патріярха Мирослава І Любачівського.

Напередодні новорічних свят керівники усіх релігійних об'єднань України зустрілися з Президентом Леонідом Кучмою, а також провели зустріч, на якій обговорили питання спільного використання храмів та інші проблеми. Патріярх Київський та всієї України Володимир закликав православних до об'єднання. „У цей надзвичайно складний час становлення нашої держави, ми повинні пройнятися духом нового народження, духом різдвяної любови й будувати нове життя у світлі Христових заповідей і моралі. Ми повинні всіляко розбудовувати нашу Українську Православну Церкву Київського Патріярхату і прагнути до всеукраїнського православного об'єднання", — сказав Патріярх Володимир Романюк.

У святочні дні 6, 7 і 8-го січня Українське телебачення показувало Служби Божі усіх чотирьох Церков. Щоправда, помітно було, що офіційні особи масової інформації на перший плян висували чомусь УПЦ Московського Патріярхату. Зустріч Митрополита Володимира (Сабодана) з Президентом Л. Кучмою рекламували ширше, ніж інші зустрічі.

Служба Божа з Києво-Печерської Лаври, яка правилася російською мовою, була показана першою. Далі вже ішли передачі із собору св. Володимира в Києві, із собору св. Юра у Львові та з храму УАПЦ в Києві. В них Служби Божі відправлялися українською мовою.

ГРОШОВА РЕФОРМА ВІДБУДЕТЬСЯ

Київ. — У передсвяткові та святкові дні керівникам виконавчої влади довелося кілька разів виступити на українській телевізії з поясненням щодо грошової реформи. Відвідини Президентом України Леонідом Кучмою банкнотної фабрики викликали нову хвилю запитань щодо введення гривні.

Президент Л. Кучма пояснив, що у 1995 році грошова реформа вже нарешті відбудеться, але це станеться десь у другій половині року і вона не буде конфіскаційною, отже громадянам не треба хвилюватися про свої заощадження, в якій валюті вони б не були і де б не зберігалися.

Про це говорили на пресових конференціях також Віталій Масол та Віктор Пинзеник, який очолив недавно створену державну комісію з питань грошової реформи.

За словами голови правління Національного Банку України Вірктора Ющенка, грошова фабрика має достатні потужності, щоб забезпечити вповні виробництво власної валюти та інших цінних паперів.

Діє прямий зв'язок між Вашінґтоном і Києвом

Київ (Р. Р.). — Згідно з повідомленням у газеті „Голос України" з 6-го січня, Уряди України та ЗСА відкрили офіційно лінію прямого зв'язку між Києвом і Вашінґтоном. Цей електронічний канал має назву комунікаційної лінії між урядами (УУКЛ).

Електронічну лінію створено з огляду на необхідність обміну інформацією щодо договору Старт та інших угод про ліквідацію ракет близького та середнього засягу.

Міністер оборони ЗСА Вілліям Перрі скористався цією лінією, пославши лист міністрові оборони України Валерієві Шмарову. Перрі підтримав приєднання України до договору про нерозповсюдження ядерної зброї та висловив задоволення поширенням співпраці між Україною і ЗСА. Перрі запросив В. Шмарова відвідати ЗСА навесні цього року й ознайомитися з деякими військовими об'єктами.

На відкритті УУКЛ в Академії Збройних Сил України був присутній амбасадор ЗСА в Україні Вілліям Ґрін Міллер.

Депутати України звернулися до ООН в справі Чечні

Київ (Р. Р.). — Тут у п'ятницю, 6-го квітня, газета „Голос України" надрукувала звернення народних депутатів України до генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй Бутроса Бутроса-Ґалі. Депутати висловили глибоке затурбування подіями навколо Республіки Ічкерії, де російська армія вдається до непритустимих дій — фізичного винищення чеченського народу. Автори звернення пишуть:

„Проти невеликого народу з усією жорстокістю застосовується сучасну військову потугу великої держави: завдаються бомбові і ракетні удари по цивільному населенню, що вже привело до масових жертв. Каральна військова акція Росії в Ічкерії — це політика геноциду проти чеченського народу, яка ведеться лише тому, — що цей невеликий волелюбний народ забажав здійснити своє природне право на самовизначення і державність.

Жорстока розправа Росії над чеченським народом стала можливою ще й тому, що міжнародне співтовариство зайняло ганебне становище пасивного спостерігача, мотивуючи, що це нібито внутрішня справа Росії. Таке становище не робить чести міжнародному співтовариству, бо відбувається порушення цілого ряду міжнародних актів, в тому числі Універсальної декларації прав людини".

Автори звернення застерігають, що ці події можуть перерости у загрозу для світової безпеки і закликають генерального секретаря ООН вжити всіх можливих заходів для припинення кровопролиття в Ічкерії. Вони просять прислати спостерігачів ООН у Чеченську Республіку Ічкерія та скликати надзвичайну сесію ООН для розгляду питання про цей кривавий злочин.

Звернення підписали 104 народних депутатів України.

В Україні життя жидів процвітає

Джерзі Сіті, Н. Дж. — В щоденнику „Ню Йорк Таймс" появився з датою 6-го січня репортаж журналістки Джейн Перлез про життя жидів в новій українській державі, яке на її думку та після фактів, що їх вона подає, тепер процвітає та поширюються без найменшої небезпеки зі сторони українців. Дж. Перлез відбула розмову з рабином Яковом Блайхом, що, як відомо, був відряджений до Києва з Брукліну ще перед п'яти роками. Цитуючи його слова, юдаїзм розвивається щораз краще в Україні, відкрито 50 синагог, а в жидівській школі в Києві число учнів зросло із 40 до 600. „Коли я тут приїхав, мав намір переселити усіх жидів чимскорше до Ізраїля", — каже рабин Я. Блайх, — „але тепер я зревідував свій намір".

Як пише Дж. Перлез, відношення до релігії в Україні є дуже тепле, від часу коли Православна Церква почала свій ренесанс, а Уряд України хоче повної згоди з жидами. Рабин Я. Блайх дістав запрошення летіти із Президентом України до ЗСА, але поїхав скоріше, за те був на прийнятті з Л. Кучмою в Ню Йорку. Відвідини Президента в Музеї голокосту у Вашінґтоні і передання списка 400 українців, які хоронили жидів в часі нацистської окупації, також причинилися до поправи стосунків поміж жидами і українцями.

Рабин Блайх завважує у розмові з американською журналістикою, що жиди в ЗСА завжди нагадують, що українці коляборували з німцями. На його думку таких не було більше, як 100,000 до 200,000, що в порівнянні з числом 32 міл. населення в Україні в тому часі — це малий відсоток. Дж. Перлез інформує, що, не зважаючи на корисні зміни, які зайшли у відношенні до жидів в Україні останніми роками, є мала група націоналістів з табору УНА-УНСО, які в часі своїх демонстрацій у Львові несли протижидівські кличі, а в їхній пресі появляються антисемітські статті.

Згідно із інформаціями Дж. Перлез, тепер проживає в Україні 550,000 жидів. Жидівська молодь є зокрема сильно зацікавлена в науці юдаїзму, тому жидівські школи мають дуже пильних учнів. Все це спонукує Я. Блайха до ствердження, що хоча Ізраїль не є вдоволений, що він не виконує своєї місії, тобто переселення усіх жидів до Ізраїля, але він уважає себе демократом, який тримається засади, що кожний має право жити там, де він хоче, а його завданням є навчати жидів як бути жидами.

Репортаж прикрашує світлина із дівочої жидівської школи в Києві, з підписом, що жидівське життя процвітає в Україні.

КИЇВ. — Тут затримано суддю Радянського району Києва під час отримання хабаря. Суддя Марія Карась начебто взяла 1,000 дол. у підсудного, який ухилявся від обов'язкової служби в армії. Цю інформацію підтвердив заступник начальника Головного управління внутрішніх справ полковник міліції Віктор Жвалюк.

БОСНІЙСЬКЕ ЗАМИРЕННЯ ВЖЕ ЗАГРОЖЕНЕ

Сараєво, Боснія. — Боснійський віцепрезидент Еджуп Ґаніч звинуватив сербів у тому, що їхні дії загрожують договорові про чотиримісячне перемир'я. Е. Ґаніч ствердив, що серби ігнорують найголовніші точки домовлення.

Під час зустрічі з представником ООН Е. Ґаніч висунув вимогу, щоб хорватські серби залишили північнозахідню частину біґачського анклаву і відкрили „голубі шляхи" — залізниці і дороги, які повинні були зв'язати боснійську столицю з мусулманськими осередками на сході і заході Боснії.

Якщо ООН не доможеться, щоб ці дві точки в договорі щодо перемир'я були дотримані, то договір взагалі перестане діяти, підкреслив Е. Ґаніч.

У той самий час прем'єр-міністер Боснії Ґаріс Сілайджіч роповсюдив інформацію з приводу того, що у Біґачі десятки тисяч голодних людей чекають, коли в ідальних ООН з'являться харчі і їх нагодують. Тим часом хорватські серби не пропускають у Біґач не тільки гуманітарні вантажі ООН, але навіть авта Міжнародного Червоного Хреста.

Ще однією причиною ускладнення ситуації є те, що урядові війська Боснії та Герцеговини не хочуть залишити гору Ігман поблизу Сараєва, яка має стратегічне значення. Командуючий миротворчим контингентом генерал Майкл Ровз повідомив, що йому не вдалося схилити мусулманських командирів до виведення їхніх військ з гори Ігман.

Президент Л. Кучма зустрівся з промисловцями

Київ (УНІАР). — Тут у п'ятницю, 6-го січня, відбулася зустріч Президента України Леоніда Кучми з групою керівників промислових підприємств, з якими обговорив шляхи врегулювання їхньої діяльности та механізми вдосконалення.

У центрі уваги були найважливіші три питання: паливно-енергетичне, поповнення оборотних грошей та приватизації з урахуванням інтересів колективу.

На думку директорів, необхідно затвердити енергетичну програму з концепцією й пріоритетними напрямками розвитку галузі, віддаючи перевагу атомній і „малій" енергетиці. Обговорено систему податків та багато інших питань.

ЛЬВІВЩИНА. — Високоякісний папір забезпечуватиме для України нова технологічна лінія в Жидачеві на целюльозно-паперовому комбінаті. Це підприємство довший час випускало гофрований картон та обгортковий папір. Нове обладнання збудували фахівці із Санкт-Петербургу. В перспективі плянується спорудити підприємство ємкістю 200,000 тонн целюльози на рік і дві фабрики для виробництва високоякісного крейдяного та газетного паперу.

КИЇВ. — Тут відкрито дві нові лінії підземки „Позняки" та „Харківську". У відкритті взяв участь Президент України Леонід Кучма. Начальник служби руху київської підземки Сергій Ткачук під час зустрічі з журналістами сказав: „Починаючи з 1987 року всі нові дільниці Київського метрополітену вводяться чітко за пляном. Цього разу плян випереджено на цілий рік. На 1997 рік заплановано завершити будівництво Сирецько-Печерської лінії метро, яка з'єднає центр міста з Лук'янівкою та Харківським масивом".

В АМЕРИЦІ

У ПОНЕДІЛОК, 9-ГО СІЧНЯ, міжнародне летовище у Нюарку зазнало великої пакости через брак електрики, а вкінці керівник летовища Бенджамін Де Коста наказав його цілком закрити. Причиною цього було незумисне здавлення підземних електричних проводів важкої напруги робітниками контрактора, який будує гаражі, що перервало електричний струм до всіх трьох пасажирських станцій і створило страхітливе замішання на летовищах цілого східного побережжя. Понад 800 летів внутрі країни було анульовано, а прибуваючі закордонні лети було направлено для приземлення на інших летовищах. Розпочалася вся ця електрична заковика о год. 8.30 зранку, а цілковито це міжнародне де-в'яте з черги по величині руху в країні летовище закрито о год. 5.30 по полудні аж до ранку наступного дня. Контрольна вежа працювала на запасному струмі.

ВИСТУПАЮЧИ НА ПОЛУДЕНКУ з жінками-журналістками, дружина Президента Гіллері Родгам-Клінтон звернулася до них за допомогою. Одначе почала вона з того, що „будучи наївною і нерозумною" у справах політики занапастила справу переорганізування системи охорони здоров'я, за що винує тільки себе. Її прохання до них — допомогти їй представити себе громадськості такою, якою вона насправді є, а не такою як її для громадськости представляють засоби масової інформації, людиною, якої вона сама не хотіла б знати.

МИНУЛОГО ПОНЕДІЛКА, 9-ГО СІЧНЯ, спікер Палати Репрезентантів Нют Ґінґріч звільнив з посади ним особисто іменованого хронікаря-історика Палати, Крістіну Джеффрі. Виявляється, що зробив він це на вимогу демократичних членів Палати, які сказали, що вона колись була причетною до відмови державних фондів для освітньої програми про жидівський голокост, твердячи, що „це не представляє поглядів нацизму і Ку Клакс Клену", що дуже розлютило велику кількість жидівських організацій у ЗСА, коли це стало відомим у 1988 році. Провірювши факти Н. Ґінґріч сказав, що К. Джеффрі не є відповідною особою на цю посаду.

ОФІЦІЙНІ ЧИННИКИ БІЛОГО ДОМУ твердять, що президент Билл Клінтон звернувся до сенатора-демократа з Конектикат Кристофера Дадда, щоб він став головою Демократичної партії, яка після виборів минулого листопада є поділеною та у великих фінансових клопотах. Вибір Президента зосередився на К. Даддові тому, що уважає його спосібним відновити Демократичну партію та надати їй оновлення. Одначе тут існує досі не практиковане у демократів явище: К. Дадд дальше залишився б сенатором і пост голови Демократичної партії був би його побічним зайняттям, а за щоденною дією наглядав би хтось інший, правдоподібно Доналд Фавлер, довголітній член Крайового комітету Демократичної партії з Південної Каролайни.

У НЮ ЙОРКУ В ПОНЕДІЛОК, 9-ГО січня, розпочалася судова розправа в окружному Федеральному суді над 12 заподізрілими, включно з релігійним провідником єгипетського походження шейком Омаром Абделем Рахманом, у змові та плянуванні терористичних дій в Ню Йорку і околиці та збомбленні Світового Центру в лютому 1993 року. Понад 100 осіб заповнили судову залю, з яких 12 буде обрано до лави присяжних.

У СВІТІ

КОЛИШНІЙ президент Литви Вітаутас Ляндсберґіс, який тепер очолює праву опозицію в республіці, виступив з гострою критикою на адресу литовського уряду. На його думку, Литва займає занадто м'яке, угодовське становище щодо агресивної політики в Чечні. В. Ляндсберґіс також рішуче висловився проти підписання литовсько-російського договору про російський військовий переїзд через територію Литви у Калінінградську область Росії. „Литва не повинна обслуговувати російську військову машину в обмін за сумнівне торговельне партнерство з ненадійним партнером",— підкреслив лідер правої литовської опозиції.

ОСТАННІЙ партійний і державний керівник колишньої комуністичної Східньої Німеччини Еґон Кренц і ще шість членів політбюра Соціялістичної єдиної партії Німеччини стануть перед судом. Берлінська прокуратура звинувачує їх у причетності до вбивств мирних людей на кордоні між Західним і Східним Берліном. Сам Е. Кренц стверджує, що він „не підпадає ні під міжнародну юрисдикцію, ні тим більше під юрисдикцію Федеративної Республіки Німеччини". Відомо, що майже всі вищі керівники „першої соціялістичної держави на німецькій землі" змогли уникнути суду і кари, тому що німецькі юристи не можуть прийти до єдиної думки щодо законности звинувачень на адресу провідників злочинного режиму, який перестав уже існувати.

В МАДРИДІ, столиці Еспанії, почався судовий процес у справі сирійського торгівця зброєю Монзера аль-Кассара, причетного до піратського нападу на італійський туристичний корабель „Акілле Ляуро" в 1985 році. Саме М. аль-Кассар озброїв терористичну групу палестинців, які захопили корабель з усіма пасажирами і залогою. Погрожуючи вбити всіх заложників, ісламісти вимагали звільнення з ізраїльських тюрем палестинців. Виконуючи свою погрозу, вони застрілили американця Леона Клінґгоффера, котрий був спаралізований і пересувався лише в інвалідському візочку. Судовий процес у справі М. аль-Кассара, який дотепер спокійно живе у розкішному палаці в еспанському курортному місті Марбеля, триватиме декілька тижнів. Стало відомо, що прокуратор вимагає засудити сирійця до 29 років тюремного ув'язнення.

В НЕВЕЛИКІЙ Мадярщині, населення якої налічує 8 міл. осіб, 4,000 осіб щороку закінчують життя самогубством. Це найвищий показник у світі і зберігається він уже протягом багатьох десятків літ. Ні соціологи, ні психологи не можуть науково обґрунтовано пояснити це трагічне явище, однак деякі факти свідчать, що коріння проблеми сягають глибини століть. З'ясувалося, що в сусідніх країнах, де мешкає багато мадярів, частота самогубств серед них така ж. Наприклад, 90 відсотків всіх самогубств у Румунії припадає саме на мадярську частину населення.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Передплата на рік $55.00, на півроку-$32.00, на 3 місяці-$17.00.
Для членів УНСоюзу $30.00 річно. За кожну зміну адреси-$1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Чечня—міжнародна проблема

Загальновідома приказка: „З великої хмари — малий дощ". Але буває і навпаки — несподівано насуне на блакитне небо чорна хмаринка, загуркотить, вдарить грім і спричинить нещастя. Так образово можна з'ясувати історію з маленькою мусулманською гористою країною Чечнею, членом Російської Федерації, про існування якої мало хто знав у широкому світі, країни, населення якої не переступає одного мільйона осіб.

На цьому місці була вже мова про те, що Чечня проголосила свою державну незалежність, а це викликало негайну реакцію Москви — вислання туди великого з'єднання збройних сил, щоб здавити той „бунт". Несподівано для державної верхівки у Москві з президентом Борісом Єльцином у проводі, масакра, що її провели російські війська, викликала таке обурення в російському суспільстві, що Єльцин проголосив, що надалі діятиме в Чечні тільки російська поліція, збройні дії проти самостійницьких чеченців припинені і він, Єльцин, готов увійти в переговори з бунтарями. Але та заява виявилася блефом — за згодою чи незгодою Єльцина збройна „пацифікації" в Чечні продовжувалася, російське військо буцімто зайняло чеченську столицю Грозний, але — за іншою вісткою — чеченці завдали російському війську великих втрат. Названа столиця Чечні все ще є предметом бомбардування російським летунством та гарматним вогнем. Але у справу вмішалися европейські держави — Франція, Німеччина, три скандинавські країни. 53-членна Европейська Унія запротестувала проти збройного наступу Росії проти Чечні і запропонувала свої послуги, як посередника у мирній залагоді конфлікту. За повідомленням „Ню Йорк Таймсу" з 5-го січня ц. р., російський уряд не дав відповіді.

Американський уряд, як ми вже про це інформували, проголосив, що справа Чечні є „внутрішньою справою Росії". Виявилося, що більшість міжнародного світу дивиться на ту справу іншими очима, що це не „внутрішня справа Росії", а справа міжнародна. Ще у 1918 році Владімір Ульянов-Ленін повів „собіраніє русских зємєль" збройними походами. Тоді зовнішній світ байдуже придивлявся до того насильства. У 1994 і 1995 роках інакше сприймають збройний імперіялізм. Можливо, що Владімір Жириновський, прозваний західньою пресою „російським Гітлером", сприяє збройному спротивові Москви державному усамостійненню Чечні. Але правий чи лівий екстремізм завжди діяв на шкоду рідній країні. Це тим паче недопускальний метод наприкінці XX сторіччя. Справа Чечні перестала бути журбою російської внутрішньої політики, щоби державне усамостійнення маленької Чечні не потягло за собою подібного самостійницького руху всіх інших членів Російської Федерації, особливо тих мусулманських країн, які багаті на нафту й різні метали.

У згаданому вище числі „Ню Йорк Таймсу" сказано, між іншим, що збройний виступ Москви проти Чечні породив острах у Польщі, Чехії і Мадярщині — колишніх совєтських сателітах, які зазнали були на собі апетит російських большевиків і бояться їхнього відродження.

Для України це добра справа. Вона повинна б вилікувати американське й англійське русофільство. Що дивуватися російським неділимцям, які не в силі привикати до думки, що „Малоросія" відділилася, коли англійська королева Єлисавета II у свому новорічному зверненні особливо тепло бажала всіх благ Росії, не забувши посвоячення з царською родиною Романових.

З маленької чеченської хмари впав грім, який потряс не тільки амбітну й хоробру Чечню, але й впливову Росію та спонукав міжнародний світ — поза ЗСА й Британією — до протестів, які покладуть хрестик на будь-якій допомозі Росії від Заходу. А це неприємна ситуація для Єльцина.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — *Редакція.*

Микола Руденко

РІК ВИПРОБУВАНЬ І НАДІЙ

III

Російські війська залишаться в Чечні, хоч „наведенням порядку" тепер займатиметься міліція. Та чи під силу міліції впоратися з військами генерала Дудаєва, проти яких виявилися безсилими реґулярні війська? Отже знову маємо брехню: сотні й тисячі військових будуть переодягнені в міліціонерів.

Навіщо Єльцинові була потрібна оця безславна війна? Гадаю, тут малися на увазі деякі політичні міркування. Десь через рік відбудуться перевибори президента Росії, а в народі поширюється думка, буцімто він, Єльцин, так званою демократизацією поставив Росію на ватні ноги. Росії потрібні міцні ноги й тверда рука. Якщо цього не дасть Єльцин, влада дістанеться В. Жириновському, який навіть Україну обіцяє перетворити на одну з російських губерній. Ну що ж, Єльцин і справді досяг деяких „успіхів": Жириновський закликає „не заважати президентові", бо їхні позиції вельми зблизилися. Та чи може бути певним Єльцин, що таких, хто його засуджує, сьогодні менше, ніж тих, хто ним захоплюється? І хто, власне, захоплюється цим п'яницею, що оголосив війну власному народові?..

Часом можна почути, що ситуація в Чечні деякими рисами нагадує ситуацію в Криму. І якщо, мовляв, у Криму ще не дійшло до крови, то невідомо, що там станеться завтра. Проте мушу запевнити: жодної схожости поміж цими автономними республіками немає, вони зовсім різні й проблеми так само в них різні — аж до повної протилежности. Передовсім ось яка різниця: чеченці є автохтонним населенням, що віками живе на своїй землі. В Криму автохтонним населенням можна вважати лише татар та ще, може, караїмів. Саме їх і винищувала московська імперія, аби заселити ці землі росіянами. Впродовж віків Москві це вдавалося: кримських татар на батьківщині сьогодні значно менше, аніж у вигнанні — скажімо, в Туреччині. Крим заселений здебільшого російськими офіцерами-відставниками, їхніми дітьми й онуками. Отже в Криму вже, по суті, довершено те, що прагне Москва зробити з Чечнею: викорінити автохтонів і заселити ці землі російськими патріотами. Звідси й протилежність устремлінь: Чечня прагне відірватися від Росії, а Крим навпаки — з'єднатися з Росією. Що ж тут схожого? Отже морально-політичні критерії Києва й Москви так само протилежні: з боку Росії вони загарбницькі, з боку України — оборонно-визвольні. Бо хто ж сьогодні подасть допомогу кримським татарам, якщо не Україна? Ми, по суті, продовжуємо те, що починав генерал П. Григоренко.

...Дивні справи відбуваються в Росії: наступного дня після запевнень президента, що бомбардування Ґрозного і взагалі бойові дії в Чечні припинені, на Ґрозний посипалися нові сотні авіябомб, а російські війська пішли на штурм чеченської столиці. Бомба попала в сирітський будинок і він був знесений з лиця землі. Бог врятував дітей: вони були виведені у бомбосховище, розташоване під будинком, і тому вижили. Їх визволили з-під руїн. Мимоволі виникає запитання: хто ж насправді керує Росією і командує російською армією? Як видно, вже не Єльцин. Але це означає, що найбільша ядерна держава опинилася в безвідповідальних руках.

На 27-го грудня з боку Росії було понад 800 убитих і близько двох тисяч поранених. З боку Чечні — понад дві тисячі убитих, із них лише 300 бійців Дудаєва, решта мирне населення. Серед них чимало росіян. З боку бійців УНСО вбитих покищо немає. Тим часом представник чеченського парляменту відвідав Верховну Раду України й зустрівся з депутатами. На зустріч з чеченцем прийшло 60 депутатів на чолі з Михайлом Ратушним, що представляє Конґрес Українських Націоналістів. Під його проводом виїздить парляментська делеґація до Чечні. Депутати везуть кров для переливання, медикаменти та харчову допомогу. Утворено товариство Чечня—Україна.

(Закінчення буде)

Роман Кухар

КНИЖКА ПРО ВІДЕНСЬКУ „СІЧ"

Після давноминулих ювілейних відзначень славного Українського Академічного Товариства „Січ" у Відні — в альманахах і збірниках під редакцією Мирона Кордуби 1898 року (до 30-річчя існування „Січі"), Зенона Кузелі в 1908 році (до її 40-річчя) та Остапа Грицая й Теодора Марітчака в 1932 році („Над синім Дунаєм", до спізненого 60-річчя), настала найвища пора дати цілісний історичний нарис вольової й відчутної в усій соборній Україні діяльности „Січі", ще від її заснування в 1868 році аж до насильного розв'язання підсовєтською австрійською владою в 1947 році.

Про значення цієї елітної студентської організації, що в Центральній Европі поширювала ідеї української відродженої національности, видала з себе щонайкращих представників рідної культури й суспільно-політичного життя і стала зразком щільної співпраці між вихідцями з Придніпрянської й Західньої України (Драгоманів, Подолинський, Вахнянин, Терлецький) найкраще з'ясував нещодавно активний член „Січі", інж. Володимир Сушко на сторінках „Свободи".

Завдання відзначити діяльність „Січі" за всі її часи історичним нарисом піднялось останнє покоління січовиків 1940-их років, що в дусі взаємної виміни думок зі старшими членами „Січі" й на основі джерельної спадщини січових основників і їхніх послідовників, дало почин для опрацювання тількищо виданої в Києві монографії альбомного формату „Віденська Січ".

Хоч вона охоплює всі десятиріччя існування нашого Академічного Товариства, звітує про головні події в його трепетному бутті на чужині, відзначає суттєві риси ідейних напрямів січової студентської організації й називає її чільних діячів, на вичерпність студійного матеріялу про близько 80-річне існування „Січі" і цей історичний нарис не може претендувати. Його бо написано здаля від осідку „Січі" у Відні й рідних земель батьківщини, де згодом проживали і для неї трудились цілі покоління січовиків.

З вини підневільного стану українського народу протягом минулих сторіч документи його активного буття винищували всі окупаційні режими, затираючи сліди самобутнього безсмертного духу України. І навіть поза її межами, як у випадку посягу органів ґестапо й НКВД за писемною й матеріяльною власністю „Січі", загребуща рука совєтської влади накладала свою печать на її документи й архівні свідчення діловодства. Проте всього загарбати у зліквідованому січовому товаристві ні одній ворожій дії не вдалося.

Із частини збережених на батьківщині й у діяспорі матеріялів до історії „Січі" саме і складено оцю монографію, що взяла собі за мету відтворити світлий шлях січового братства й сестрицтва у Відні. Членство „Січі" в різні періоди її існування тримало високо прапор рідної ідеї в чужині, запліднюючи своїм національним завзяттям і крайові студентські організації, й культурно-суспільні товариства.

За ввесь час існування й діяльности віденської „Січі" вирувало в порогах її своєчасних домівок юне життя, вільне, нескорене ворожому насиллю займанців батьківщини. Безстрашна юність, завзяте змагання до світлих висот особистого й національного вивершення — це й характерні познаки січового товариства, вони й віддзеркалені в обличчях членів і членок віденської „Січі" на сторінках цієї монографії. Гортаючи їх, мимохіть воскресає в душі бурхлива молодість із відрокотаних минулих днів. Тут же читачі знайдуть і юних гостей з України в січовій домівці — Лесю Українку, яка туди часто заходила з батьками на перепочинок у її закордонних пошуках здоров'я, і Орисю Антоновичівну, доньку професора історії Володимира Антоновича, студентку філософії віденського університету, що не вагалась мити вікна й долівку в січових приміщеннях, і Наталю Кобринську, що отримала в „Січі" перший поштовх до літературної творчости. В „Січі" гартувалися і членка УВО Ольга Басараб, і політичний діяч полк. Андрій Мельник, і видатний публіцист Зенон Пеленський. „Січ" провідували Іван Франко і Юліян Романчук. Її членами були Марко Черемшина (Іван Семанюк), Василь Стефаник і Богдан Лепкий.

Не перелічити осіб, причетних до „Січі", треба було в монографії до 10 сторінок пойменного показника і стільки ж простору забрали імена та прізвища всього членства, як і близьких до „Січі" громадян в 1940-их роках. Усіх їх збагачувала віденська „Січ" чимось дорогоцінним, прикметним для спільної Альма матер. Ось як про свій досвід у рядах „Січі" звітує колишній головний редактор „Свободи" д-р Лука Мишуга: „... З радістю згадую віденську 'Січ', де вчився я писати перші протоколи, переводити засідання, укладати статути, складати резолюції, проводити мирові суди, працювати в робітничих товариствах".

Недруги українського народу безпідставно посуджували віденську „Січ" за приписувані їй прояви „нацизму", нетерпимість до інших національностей. Що такі інсинуації суперечливі з дійсністю, могла б ствердити хоч така обставина: один студент жидівської національности, завдяки своєму членству в „Січі", врятував життя за умов гітлерівських млинів смерти для поголовного жидівського населення.

У відміну від поточного крайового правописного мововжитку, не завжди вільного від російських стандартних наверствувань, у мові „Віденської Січі" примітне авторове зусилля спиратись на очищених від русизмів правилах т. зв. „харківського" правопису, що його устійнили в добі українізації Всеукраїнська Академія наук у Києві та наукове Товариство ім. Т. Шевченка у Львові в 1929 р.

На нашу думку, саме ці добре обґрунтовані правила українського мововжитку повинні стати ідейною настановою для зреформованого в національному дусі рідного правопису в майбутньому сучасної незалежної України.

Книжку „Віденська Січ" можна набути: Dr. Roman V. Kuchar, P. O. Box 335, Victoria, Kansas 67671–0335 USA. Ціна 25 дол. з пересилкою.

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Теодор Терен-Юськів

Довгоочікувана виставка Л. Кузьми

Деякі мистці, більше чи менше оправдано, дають на себе довгенько чекати, передусім зі своїми індивідуальними виставками. Так бувало давніше от хоч би з Петром Холодним, мол., чи Михайлом Морозом. Таке цим разом маємо з цікавим й оригінальним, молодшим, проте вже сеньйором, мистцем Любомиром Кузьмою. Показ його праць, що безумовно тривав за коротко (один тиждень) відбувся у ґалерії ОМУА від 27-го листопада до 4-го грудня 1994 року. Адже не тільки зацікавлювала і приманювала до себе сама виставка, але вона і замикала одну цілу епоху, яка буйним розквітом опромінювала українську мистецько-малярську творчість у Ню Йорку в 1950-1990 роках. Організаційно-мистецьку працю започаткували відомі вже працівники, такі як скульптор С. Литвиненко і мистець М. Бутович, а дальше С. Гординський, П. Холодний, мол., М. Мороз, А. Малюца, В. Ласовський, М. Неділко, скульптор М. Черешньовський й ін. Молодші, такі як Я. Гніздовський, достудійовували ще, інші, як Л. Гуцалюк, були ще студентами, проте вкоротці долучилися до плеяди тих старших. Майже всі вони обдаровані, талановиті, творчі відлинули спроквола від нас з бігом літ, як журавлі в осяйну далечінь, деякі залишились живими в наших споминаннях, а інші поринули якось у сірину нашого призабуття. Останній з цих наших малярів-могіканів Л. Кузьма був довголітнім головою цієї, вже так як історичної, групи ОМУА. Своєю виставкою замкнув Кузьма оту блискучу сторінку творчости наших найчільніших мистців у Ню Йорку.

На щастя, і деякі провінційні осередки, де творили наші мистці-завзятці, не оставали позаду, як от Філядельфія зі скульптором Б. Мухином, мистцями П. Мегиком і П. Андрусівом чи Дітройт із монументалістом М. Дмитренком (ще живе) і карикатуристом Е. Козаком.

Л. Кузьма студіював малярство у Львові й Варшаві. Розпочав виставляти в Україні, в Европі, а далі в Америці, де належав до Американської ліґи професійних мистців, він був і нагороджений. Був Кузьма насправді діяльним головою ОМУА в 1964-1973 роках. Виставки наших мистців відбувалися тоді часто і були критично обговорювані, критика в пресі була постійна. Він теж заложив свою малярську школу, передусім для молоді. Вже тільки щодо самої техніки малювання Кузьма — це один із наших найцікавіших малярів. Він бо один з рідкісних наших представників малювання давньою технікою темпери чи так як неіснуючої у нас енкавстики. Засадничий стиль його малювання неквапливий, дуже вимогливий напрямок, т.зв. магічний реалізм. Тематика його творчости — все гарне і цікаве в людському житті та барвистому довкіллі: натюрморти, краєвиди, портрети, гуртові композиції тощо.

Від довшого часу мистець проживає у горах, біля Гантеру, в селі Тенерсвил. Крім загальної тематики малювання знайшов собі і свою власну особливість, а саме змальовувати час від часу і людських улюбленців котів. Це може видатися декому трохи незвичним, але, як знаємо, були малярі, які здобули світову славу, зосереджуючись на зображенні, наприклад, тільки квітів чи хоч би італійських фіясків (пляшки від вина). Чому ж тоді не мав би мати своєї власної спеціяльности український мистець? А змальовує котів Кузьма просто безконкуренційно, вийнятково принадно і досконало. Дуже шкода, що на цій виставці тих знаменитих пухнастих чів було безумовно замало. Бо дві чи три картини з ними — це скупість. Тим більше (а це знаємо зі статистики), що коти стали тепер більшими улюбленцями людей, як собаки. І в цьому напрямі Л. Кузьма, безперечно, випереджає наших малярів. А втім, чи тільки наших?

Відносно виставки, що її мав честь відкрити автор цих рядків, то вона мала помітно гарний успіх. Прибула не дуже численна, але добірна публіка. Бож було що оглядати і подивляти. Передусім вивершували показ чітко портрети. Вже їхній розмір у нас мало практикований: великий, розширений. Де ж ви побачите портрет-постать (давніший) такої величини, як красуні-віольончелістки Зої Полевської? Він мусів бути ще і перемальований по пожежі в Народному Домі, де він переховувався. Чи портрет-постать іншої нашої кралі, прекрасно схопленої Лялі Пришляк. Приваблював до себе своєю безпретенсійністю і стишеністю досконалий портрет пяніста і першого директора УМІ Романа Савицького. Можна було запримітити трагізм у портреті молоденької та померлої вже Ірини Денисик. Ми раділи задоволенням дружини мистця Галини Мирошниченко, представленої з кицею Ґуґою. Досконалість портретування можна було ствердити і в зображенні Зені чи Ірини Кордубів. Затримуємося ще при скромнім, молодшім „Автопортреті", згадаємо і портрет автора цих рядків у постаті фотографа.

При всьому не можна забувати, що Кузьма, хоч і не яскравий, проте вроджений кольорист. Тому квіття — це його потужність і могутність, бо кольори його життєдайні і чарівливі, як от у „Жовтих крокусах", „Тюльпанах коло хати", „Синьому ірисі" (замість: коситні) тощо.

Представленням мертвої природи Любомир нагадує просто старих флямандських чародіїв. Його моркву, капусту чи дині можна оглядати, як кажуть, годинами. Хоч би деякі з них: „Кіт у кухні" (з городиною), „Чайник і овочі", „Овочі на синьому". З його краєвидів назвемо „Вересень у горах", „Червоні клени", „Осінь на фармі" й інші.

Отож від більшости картин Л. Кузьми важко відірватися і залишити Спроквола сходить зі сце. мистець, якого буде дуже важко замінити. Як на відкритті виставки було сказано, духово-мистецька конечність вимагає, щоб Кузьма поспішився з улаштуванням наступної виставки (tempus fugit), якої всі ми з хвилюючою нетерпеливістю чекатимемо.

Ольга Ісаєвич
Львів

СЕСТРИ ПРЕСВЯТОЇ РОДИНИ В УКРАЇНІ

I

Добре знаною в Україні є діяльність згромадження Сестер Василіянок, Сестер Служебниць, натомість менш відомим є молодше згромадження — Сестер Пресвятої Родини. Засноване Митрополитом Андреєм Шептицьким в 1910 році, це згромадження вже перед Другою світовою війною було досить чисельним — понад 150 сестер — і мало свої осередки у Львові, Бібрці, Чорткові, Долині, Калуші та інших місцевостях. Головна матірна садиба містилася в Гошеві. Сестри вели національно-просвітницьку роботу і опікувалися немічними, сиротами та старшими людьми. Розповідають, що тільки ці Сестри відважувалися рятувати хворих на тиф під час Першої світової війни.

Із встановленням большевицького режиму ні одна Сестра не виїхала на Захід, зате переважна більшість зазнала мук каґебістських катівень та сибірських і казахстанських концентраційних таборів. Розгрому і повної заборони Гошівський монастир Сестер зазнав у 1950 році, коли того ж самого дня були заарештовані монахи Гошівського монастиря на Ясній Горі та Сестри Пресвятої Родини. В інших осередках, де машкали Сестри, каґебісти вчинили те саме. На волі випадково залишилися нечисленні монахині, які пішли в ті тяжкі часи по селах просити підтримки, або у відвідини до своїх рідних.

Історія діяльности і тяжких випробувань цього згромадження ще мусить бути написана. Мені хочеться розповісти, що вразило мене вже тепер, коли я ближче познайомилась із Сестрами Пресвятої Родини.

Перший раз я почула про відновлення цього згромадження восени 1993 року, коли Сестра Анатолія, настоятелька Гошівського монастиря, приїхала до фонду „Сейбр-Світло", що працює у Львові, попитати за літературою для проведення як катехизації, так і національно-просвітянської праці серед дітей і молоді.

Вже не раз у пресі писалося про діяльність цього фонду, який займається спровадженням з Америки англомовної наукової літератури і розповсюдженням її серед установ і фахівців усіх областей України. Старанням багатьох громадських і наукових українських установ Америки та приватних жертводавців фонд диспонує порівняно невеликою кількістю і української літератури, якою наділяє тих, хто працює для національного і духового відродження нашої Церкви і держави.

Працівники фонду вибрали тоді книжки, які відповідали сестрам, і навантажили їх аж під верх авта, яким приїхали Сестри до Львова. А завітали до нас Сестри за порадою Божени Ольшанівської, призидента організації Американці в Обороні Людських Прав в Україні (АОЛПУ), яка базована в Америці. Батьком Ольшанівської був відомий провідник ОУН Лука Павлишин, родом із села Тяпче, яке знаходиться у підніжжі Ясної Гори в Гошеві.

Під час свого тримісячного перебування в Україні і Москві в 1991 році, у зв'язку з проблемами людських і екологічних прав в Україні, Б. Ольшанівська познайомилася із Сестрами Пресвятої Родини у домі Олени і Івана Долішних в Тяпчі. Зрозумівши широкозакроєну діяльність Сестер, фінансове обмеження і проблеми, в яких вони примушені працювати, Б. Ольшанівська намагається їм допомагати.

Від часу нашої зустрічі у Львові ми зрідка контактувались з Сестрами і ось в серпні 1994 року, при нагоді літнього відпочинку в пансіонаті Болехівського лісокомбінату у Вигодівці (недалеко Гошева), я побачила, яку подвижницьку працю несуть на своїх плечах і в яких примітивних умовах мешкають Сестри.

Сестра Анатолія завітала до нас і запропонувала нам познайомитися з будівництвом, яке провадять Сестри. Черниця за кермом в наших краях є небувалою рідкістю, але місцеві жителі, видно, вже призвичаїлися до того і було приємно бачити, як шанобливо по дорозі вітають Сестру, і ще приємніше було довідатися, що навіть автоінспекція вже не чинить перешкод, як то було раніше.

По дорозі Сестра розповідала, як в глибокій конспірації працювали греко-католицькі отці і Сестри, як проводили катехизацію, хрестили дітей, вінчали, відпроваджували в останню дорогу і підтримували на дусі людей. В 1977 році, 17-річною дівчиною, Галя з села Церківна, таємно разом ще з трьома дівчатами, прийняли чернечий сан в місті Долина, де тоді мешкали чотири Сестри Пресвятої Родини. Пізніше і її молодша сестра також вступила до цього згромадження.

(Закінчення буде)

ЗАХІДНІ газети помітили і назвали „успішною“ спробу президента Південно-Африканської Республіки Нелсона Мандели зробити Першою лейді, замість своєї дружини Вінні, з якою президент не живе під одним дахом, 34-річну дочку Зенані. Саме вона стояла поруч з батьком під час його інавґурації, впевнено і гідно себе тримаючи і беручи активну участь у розмовах зі закордонними дипломатами. Спостерігачі передбачають, що цю дуже гарну і дуже освічену молоду жінку чекає велике майбутнє.

У ПАРИЖІ відбувся міжнародний симпозіюм в питаннях АІДС. Керівники урядів 42 країн пробували випрацювати спільну стратегію боротьби проти хвороби, що все більше набуває форми епідемії. Тепер на плянеті носіями вірусу АІДС є вже 17 мільйонів осіб, а надія на створення ефективних ліків усе ще маленька. Світова організація охорони здоров'я висловлює занепокоєння з приводу того, що в мусулманських країнах зовсім відсутня профілактична праця, а в Китаї та Росії АІДС трактують як кримінальний випадок.

ЗАУПОКІЙНІ БОЖЕСТВЕННІ ЛІТУРГІЇ І ПАНАХИДИ

ЗА СПОКІЙ ДУШ СВ. П. СПОЧИЛИХ ТВОРЦІВ УКРАЇНСЬКОЇ НАУКИ: МЕЦЕНАТІВ, ФУНДАТОРІВ, ДОБРОДІЇВ І ЧЛЕНІВ ФУНДАЦІЇ УВУ, І ЖЕРТВОДАВЦІВ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ВІЛЬНОЇ НАУКИ — ВІДБУДУТЬСЯ В БІЛЬШИХ МІСТАХ НАШОГО ПОСЕЛЕННЯ В ОСТАННЮ НЕДІЛЮ В СІЧНІ 1995 року

СВ. П. РЕКТОРИ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

1-ий ряд: Олександер Колесса, Станислав Дністрянський, Іван Горбачевський, Федір Щербина, Дмитро Антонович, Андрій Яковлів, Сергій Шелухин, Олександер Мицюк, Іван Борковський;
2-гий ряд: Мон. Августин Волошин, Вадим Щербаківський, Іван Мірчук, Юрій Панейко, Микола Василів, Олександер Кульчицький, Василь Орелецький, Володимир Янів.

ФУНДАТОРИ ПОСТІЙНИХ СТИПЕНДІЙ ФОНДІВ ПРИ ФУНДАЦІЇ УВУ
(Також особи в св. пам'ять яких родиною чи друзями створено Стипендійні Фонди замість квітів на могилу)

пастор Теодор Витвицький; о. Ярослав Тростянецький; пас. Іван Луцик; Богдан і Евгенія Онуферки; Петро Турчин; Анастазія і Михайло Пирські; Анна і Федір Олійник; Іван Галавай; Мартин Новаківський; Катерина Синидяк; Катерина Коленяк; д-р Ілля Андрусяк; Олександер Ярош; інж. Іван Кравчук; д-р Семен Гик; Ксеня Лучканич; о. Григорій Лиско; Марія і д-р Роман Маланчук; д-р Володимир Савчак; д-р Михайло Сосновський; д-р Кость Савчук; Федір Савечка; д-р Петро Богданський; мґр Мирон Утриско; інж. Ярослав і Нестор Когутяки; Матильда Німець; Микола Попович; Роман і Евдокія Кушнірчук; Евген Луцький; пол. сен. проф. Степан Салик; мґр Володимир і Наталія Романовські; Іван Синидяк; інж. Володимир Бакалець; інж. Софія Гаєвська; маестро Петро Андрусів; проф. Омелян і Ярослава Кушнір; д-р Юрій Кишакевич

СВ. П. МЕЦЕНАТИ, ДОБРОДІЇ І ЧЛЕНИ ФУНДАЦІЇ УВУ
(також особи в св. пам'ять яких зложено родиною чи друзями більші пожертви на Фундацію УВУ замість квітів на могилу)

Авраменко, Василь
Андроняк, Петро
проф.Андрушків, Осип
проф. Антонович, Адам
Артимишин, Юрій
мґр. Базарко, Іван
Бакалець, Роман
Барагура, Марія
о. Бутринський, Маркіян
д-р Варварів, Константин
о. д-р Великий, Атаназій
д-р Вергун, Василь
Вертипорох, Богдан
Вовк, Олександер
Возьний, Осип
Вомпель, Марія і Роман
Ґерич, Василь і Анна
проф. Гайда, Пилип
мґр Гик, Марія
Гладкий, Орест
о. Грабець, Володимир
д-р Гребеняк, Ірина
Данилишин, Григорій
Данилюк, Роман
д-р Дармограй, Петро і Галя
Дахнівський, Дмитро
Дацків, Ярослав і Ірена
д-р Дзядів, Роман
д-р Домбчевський, Іларійон
інж. Дубик, Богдан
д-р Дудра, Михайло
д-р Душник, Володимир
Іванчишин, Роман
Зацухний Микола
Зубаль, Степан
інж. Кмета, Ігор
Камінський Олександер
проф. інж. Каплистий, Макар
проф. Кисілевський, Константин і Анастазія
Кий, Василь
Кобилецький, Володимир
Когут, Михайло і Софія
мґр Колінко, Василь
Колодій, Іван
Комендант, Іван
Костів, Семен
д-р Кос, Роман
Кравець, Юрій і Ядвіґа
інж. Кузик, Дмитро
Кузьмин, Йосиф
Курчак, Оля
д-р Кушнір, Юрій
Кухній, Михайло
Кучкуда, Василь і Пелагія
мґр.Кух, Надія,
проф. Лев, Василь
Лешко, Теодор
д-р Логаза, Михайло
д-р Лоза Михайло
мґр Лозинський, Евген
Макар, Марія
мґр Мартинюк, Микола
Марчуха, Петро
Марусяк, Осип
Матковська, Марія
Михалевич, Михайло
д-р Моцюк, Петро Роман
д-р Ничка, Олександер
Новак, Микола
Окруско, Андрій
д-р Палідвор, Василь
Папуга, Володимир
мґр Пашко, Олександер
інж. Пежанський, Михайло
Петраш, Григорій
д-р Політило, Юліян
Поритко, Іван
Потоцька, Анєля
проф. Придаткевич, Роман і Лідія
Пришляк, Богдан
Прядка, Андрій
інж. Раковський, Роман
Рокіцький, Стефанія
д-р Рубчак, Богдан і Марія
проф. Рудакевич, Іван
Рудик, Ірена
Савка, Микола
Салюк, Григорій і Клавдія
Семущак, Лев
Серабин, Стефан
о. Синенький, Любомир
д-р Сидорак, Олександер
Сікора, Стефанія
Станецький, Іван
проф. Старосольський, Юрій
дир. Стефанович, Богдан
Стельмах, Іван і Татіяна
о. Степаненко, Микола
проф. Стецюк, Василь і Марія
Сусла, Софія
д-р Тарнавський, Остап
Твердовська, Марія
о. Ткачук, Іван і Ірена
Токарчук, Катерина
ген. Шандрук, Петро і Ольга
проф. Храпливий, Зіновій
Ценко, Володимира
Фафендик, Стефан
д-р Филипчак, Борис
д-р Фішер Рудольф
проф. Хомин, Іван
Швидак, Зенон
Юзенів, Михайло
мґр Яців, Петро

ЗАУПОКІЙНІ БОГОСЛУЖЕННЯ І ПАНАХИДИ БУДУТЬ ВІДПРАВЛЕНІ У СЛІДУЮЧИХ МІСТАХ УКРАЇНСЬКОЇ ДІЯСПОРИ
(остання неділя в січні, що цього року припадає на 29-го січня 1995 року

ВІННІПЕҐ:
Катедра Свв. Володимира і Ольги
Каплиця Колеґії Св. Андрія
ТОРОНТО:
Церква Св. Миколая
Церква Св. Андрія
МЮНХИН:
Церква Свв. Андрія і Покрови
Церква Св. Миколая
ЛЬОС АНДЖЕЛЕС:
Церква Рождества Пречистої Діви Марії
Церква Св. Володимира
ФІЛЯДЕЛЬФІЯ:
Церква Св. Архистратига Михаїла
Церква Св. Покрови
КЛІВЛЕНД-ПАРМА:
Катедра Св. Володимира
Церква Св. Покрови
ЧИКАҐО:
Катедральна церква Св. Володимира
Собор Свв. Володимира і Ольги
НЮ ЙОРК:
Катедра Св. Володимира,
Церква Св. Юра
ВАШІНҐТОН:
Укр. Католицький Собор Пресвятої Родини
Церква Св. Апостола Андрія Первозванного
СТЕМФОРД:
Катедра Св. Володимира Великого
БАВНД БРУК:
Церква-Пам'ятник Св. Андрія Первозванного

ВСІХ ВП. ЧЛЕНІВ ПРОФЕСОРСЬКОГО СКЛАДУ, СТУДЕНТІВ І АЛЮМНІВ УВУ, МЕЦЕНАТІВ І ЧЛЕНІВ ФУНДАЦІЇ УВУ І УКРАЇНСЬКЕ ГРОМАДЯНСТВО — ПРОСИМО В ЧАСІ ВІДПРАВ(в неділю 29-го січня),ДЕ Б ВИ НЕ БУЛИ ПОЄДНАТИСЯ З НАМИ В ПОХОДІ МОЛИТОВ ДО ВСЕВИШНЬОГО ЗА ТИХ, ЩО ЗНАННЯ СВОЄ І ПРАЦЮ СВОЮ ВІДДАЛИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ.

Управа Фундації УВУ

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ ВДЯЧНІСТЬ І ПОШАНА СПОЧИЛИМ ЧЛЕНАМ ВЕЛИКОЇ РОДИНИ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Тел. 1 212 - 353-3029
Fax: 1 212-353-3029

Office Address:
43 St. Marks Pl
New York, NY 10003

Mailing Address:
P.O.Box 1028
New York, NY 10276

Відбулася традиційна різдвяна гостина в бюрах УНС

Як кожного року у передріздвяний час і тим разом відбулася в приміщенні Українського Народного Союзу в Джерзі Сити, Н. Дж., різдвяна зустріч, призначена для всіх працівників Головної Канцелярії, редакцій „Свободи", „Українського Тижневика", „Веселки", адміністрації та друкарні.

У привітливих залях бюр УНС засіла у вівторок, 20-го грудня, при святочно прибраних столах „союзова родина" враз із членами своїх родин та цілим рядом колишніх співробітників до різдвяної трапези, яку, як звичайно, приготовили та привезли зі Союзівки її працівники з адміністратором Іваном Флисом, мол., на чолі.

Головний предсідник У. Дячук вітає присутніх на Святвечірній зустрічі

Зустріч відкрила головний предсідник УНС Уляна Дячук, вітаючи зібраних при головних столах членів Головного Уряду, почесних членів Головного Уряду, колишніх членів ГУ, голів Округ УНС, присутнього гостя голову Кредитівки „Самопоміч" Богдана Кекіша та всіх колишніх співробітників ГУ, редакцій та адміністрацій, які прийшли зі своїми родинами на цю різдвяну гостину. Зокрема привітала вона, як почесних гостей пароха української католицької церкви Петра і Павла в Джерзі Сіті о. Маркіяна Струця і його сотрудника, що приїхав недавно з України о. Петра Семенича. Відтак У. Дячук передала ведення трапезою колишньому головному секретареві Володимирові Сохановi, який у свій спокійно-веселий спосіб вповадив відповідний настрій.

Члени редакції „Свободи" та її співробітники із головним редактором З. Сниликом при спільному столі.
(Світлила ред. Р. Гадзевич)

Отець М. Струць провів молитву та побажав присутнім, а всі спільно відспівали коляду „Бог Предвічний".

Після обильної перекуски В.Сохан покликав до слова ред. Ольгу Кузьмович, яка зложила святочні побажання усім присутнім, не зважаючи на це як і коли вони будуть святкувати та передала свої міркування на тему різдвяних настроїв і українських традицій, що з часом забуваються.

Далі В. Сохан запросив до привіту з України саме прибулих з Києва ред. Марту Коломиєць, що там очолює пресове бюро УНСоюзу і її чоловіка д-ра історії Данила Яневського. Вони передали теплий привіт із холодного температурою Києва, а д-р Д. Яневський висловив свої думки на тему значення преси в Україні, а з тим зв'язаної потреби видавання „Свободи" і „Українського Тижневика" в Україні. Він оптимістично закінчив свої слова переконанням, що життя їхнього покоління не може пройти безслідно як і наступного, яке перейме керму у свої руки вже відповідно вишколене.

Спільні коляди і слово сотрудника церкви в Джерзі Сити о. П. Семенича, повні палкої віри в розвиток релігійного життя в Україні та потреби плекання його серед усіх українців, закінчили зустріч, яка на кілька годин получила справді в одну родину всіх тих осіб з так різних сторін та з такими різними завданнями. Серед них тепер вже велика кількість новоприбулих з України, які в цій українській установі шукають продовження зв'язку з батьківщиною.

Н. Н.

Доповідь д-ра О. Юфи в УВАН

30-го жовтня ц. р. в УВАН відбулась доповідь д-ра Олександра Юфи, колишнього співробітника Інституту проблем енерґозбереження при Національній Академії Наук України. Тема доповіді: „Альтернативна стратегія розвитку економіки та енерґетики України". Нижче подаємо головні тези доповіді.

Визначення оптимальної стратегії розвитку економіки України в цілому й енерґетики як її найважливішої частини, за умов державної незалежности й ринкових відносин, нерозривно пов'язане з завданням раціонального природокористування. Державна незалежність і ринкові відносини принципово дозволяють проводити таку необхідну структурну перебудову народного господарства країни, яка полягає у зменшенні частки надлишкових щодо власної потреби енерґоємних та екологічно брудних виробництв металюрґії, хемії, електроенерґетики, вугільної промисловости, будівельних матеріялів і підвищення частки соціяльно спрямованих галузей економіки (сільського господарства, точного машинобудування, харчової та легкої промисловости).

Традиційні підходи до прогнози стратегії розвитку економіки на базі виробленого національного доходу втрачають сенс за умов ринкових відносин, оскільки в такому разі аж ніяк не кожен вироблений товар можна успішно реалізувати на ринку, особливо на міжнародному. Тому необхідною є альтернатива офіційній маркетинґова концепція індивідуального плянування і прогнозування розвитку економіки України, метою якої є досягти бажаних темпів зростання використовуваного національного доходу з мінімальною сумою капіталовкладень, витрат виробництва і шкод навколишньому середовищу в грошовому виразі.

Розроблення маркетинґової стратегії розвитку економіки базувалася на маркетинґових дослідженнях, які здійснювалися з допомогою експертної аналізи доцільности експорту найважливішої продукції з України, а також необхідного імпорту. Результати цих досліджень були використані для інформаційного забезпечення системи оптимізаційних та імітаційних математичних моделів, реалізованих на персональному комп'ютері. Важливою рисою цих моделей є облік міжгалузевого балянсу та зовнішньоторговельних зв'язків.

Багатоваріянтними розрахунками різних, за темпами зростання національного доходу, сценаріїв розвитку економіки України підтверджено доцільність її структурної перебудови. Компенсація неминучого імпорту дефіцитної для України продукції нафтоґазової, нафтохемічної та лісової промисловости, кольорових металів повинна здійснюватися за рахунок експорту надлишкової продукції сільського господарства, машинобудування та харчової промисловости. Серед найбільш доцільної експортної сировинної продукції виявлені такі історично традиційні для України її види, як цукор, пшениця, ячмінь, кукурудза, горілка, олія, м'ясо, городина, овочі, молочні продукти, марґанцева та залізна руда, сірка тощо.

Найістотніші відмінності в обсягах валових випусків галузей економіки України в альтернативному варіянті, порівняно з офіційним, полягають у збільшенні обсягів виробництва продукції сільського господарства та харчової промисловости при зниженні обсягів виробництва чорної металюрґії (головним чином, чавуну з допомогою застарілих технологій).

Альтернативна національна стратегія розвитку економіки, енерґетики та екології України дає змогу одержати істотну економію ґазу, вугілля та електроенерґії і капіталовкладень порівняно з офіційною, а також суттєво зменшити обсяги викидів шкідливих речовин у навколишнє середовище. Особливо слід відзначити можливість зростання національного доходу при зниженні потреби України в електроенерґії до кінця століття, а це є актуальним через необхідність якнайшвидшого закриття ядерних реакторів Чорнобильської атомної електростанції.

Н. Н..

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого найдорожчого і незабутнього
МУЖА, БАТЬКА і ДІДУСЯ

бл. п.

ТЕОДОРА МАРУЩАКА

буде відправлена

ПОМИНАЛЬНА СЛУЖБА БОЖА

в понеділок 16-го січня 1995 р.
о год. 6:45 ранку в

церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н.Дж.
Просимо згадати покійного у своїх молитвах.

дружина — ОЛЬГА
син — ВОЛОДИМИР з родиною.

Спогад про В. Шашаровського

(В другу річницю смерти театрального друга)

Володимир Шашаровський належав до такої категорії театральних мистців, про яких можна писати монографію.

Ніколи не забуду, коли Шашаровський мав приїхати до „Заграви", в той час під мистецьким керівництвом Олеся Степового, його ґімназійного товариша.

На підставі перегляду театральних примірників, у яких було прізвище Шашаровського як актора, а в деяких примірниках як режисера, в мене створилось уявлення, що прийде старший віком чоловік. Театр „Заграва" був тоді в Яворові. І яке було моє здивування, як приїхав елегантно вдягнений Шашаровський з вигляду менш-більш мій ровесник. Вітається з усією акторською братією. Я познайомився з ним, розказую йому про моє уявлення про нього. Він усміхнувся. Ми подружили від першого дня.

Як актор був талановитим, добре почував себе в кожній ролі, однаково в драматичних чи в комедійних ролях. Режисерською працею займався Шашаровський від початку своєї театральної кар'єри.

Володимир Шашаровський повністю показав свій театральний талант за німецької окупації у Відділі Драми, складової частини львівського Оперного Театру. В парі з цим був режисером Клюбової Сценки при Літературно-Мистецькому Клюбі. Шашаровський, перший ув історії українського театру поставив на сцені Клюбової Сценки „Одержиму" Лесі Українки.

У „Веселому Львові" поставив монтаж слова, пісні й танку „Це тобі й мені". Всі ці постави проходили з великим мистецьким успіхом.

На еміґрації очолив у Відні „Камерну Сценку", що була мініятюрним „Веселим Львовом". З нею переїхав до Мюнхену, звідкіль об'їздив табори українських робітників. Густо-часто приходилось припиняти вистави під градом бомб із літаків.

Коли до Баварії прибуває з львівськими акторами Володимир Блавацький і засновує в Авґсбургу Ансамбль Українських Акторів, Шашаровський включається в цей ансамбль і працює в ньому як актор і черговий режисер. Відновлює „Одержиму" Лесі Українки та ставить „Чорноморці" Кухаренка. Згодом Ансамбль Українських Акторів переїжджає до Регенсбурга. Там працює аж до виїзду до ЗСА. У міжчасі об'їздить менші табори, розкинені в Баварії. Це робить, коли ансамбль мав вільні дні. Саме в тому часі я влаштовував йому ті виступи.

У червні 1949 р. разом з Ансамблем Українських Акторів під мистецьким керівництвом В. Блавацький приїжджає до ЗСА, осідаючи у Філядельфії.

Репертуар ансамблю Блавацького чомусь не був до вподоби глядачам Філядельфії (більшість складалась із давніх еміґрантів). Блавацький не знав, як кажуть, на яку ногу ступити. Актори не призвичаєні до фізичної праці, не досить, що вільний час замість відпочинку, посвячували на репитиції, а тут незадоволення. Щоправда на виїздах у Канаді цього не було.

Хвороба Володимира Блавацького прибирала на силі.

Після смерти великого актора й режисера св. п. Володимира Блавацького (на сам Свят-Вечір 1953 р.) перебрав провід Театру Володимир Шашаровський та вів його до 1957 р. У тому році основує „Театр у п'ятницю". Всі актори, за дуже малими винятками, що жили у Філядельфії, переходить до нового театру. Ставить ряд цікавих п'єс, з якими час-до-часу їде в турне по ЗСА і Канаді. Однією з кращих вистав цього театру була „Медея" Жана Ануя, в головній ролі з Вірою Левицькою. При цьому театрі основує „Театральну Студію Молоді", маючи на гадці нову зміну. Студія проіснувала понад десять літ. Вистави Студії втішались великою фреквенцією не тільки у Філядельфії, але також на виїздах. Був час, що через Театральну Студію Молоді пройшло майже 70 членів. Студію запрошувано до рокових академій, відзначуючи важливіші дати, з уваги на те, що в репертуарі студії були такі спектаклі як „Львів — місто радости й болю", „Шляхами Кобзаря", „Їх було триста".

У вакаційному сезоні у Вайлдвуд Крест, де відпочивають наші люди із ЗСА і Канади „Літній Театр" під мистецьким керівництвом В. Шашаровського поставив ряд цікавих спектаклів: „Все по старому", „І сяк і так", „Маски на піску", „Знов ми з вами", „Геть турботи", „Із рідних сторін". У деяких спектаклях виступав Микола Понеділок. На сумівській оселі в Елленвіл Шашаровський поставив „Живі шахти".

Завершуючи спогад про Володимира Шашаровського, слід підкреслити, що він понад усе любив своє рідне. Відомо, що в українському об'їзному театрі дуже часто бракувало основних речей, бо наш театр був сіллю в оці польської влади, вистане згадати пацифікацію.

Коли Лєліву й Ґетнера з польського театру в Перемишлі зангажовано до львівського Великого Театру, Шашаровського прийнято до польського театру в Перемишлі, його рідному місті з доброю акторською платнею.

Шашаровський глибоко задумався.

„Узяв голову у жмені
і служив нашій
Мельпомені".

Ще додамо, що в Шашаровського було вироблено перо. В першому томі „Наш Театр" надрукував: „Наші дебюти в Америці" й „Ансамбль акторів після смерти В. Блавацького".

Тут нема місця, щоб згадати усі його найважливіші ролі, а ще більше його режисерські праці. На цьому місці тільки назвемо його — „Ґубернатор і Троцький" Семпола, „Медея" Жана Ануя, „Одержима" Лесі Українки, „Бенкет" В. Кархута, „Княгиня Ольга" І. Чижа. До цієї вистави декорації виконав Володимир Клех, а костюми проєктувала Юлія Шашаровська. Ще назвемо „Електру" за Софоклем Ярослава Климовського, якою Шашаровський вивів мене в люди, за що моя вдячність не має меж. У своїй діяльності, як акторській, так режисерській, вимогливі рецензенти давали Шашаровському належну оцінку.

Як людина був чесний і справедливий. Ставився до всіх шанобливо, а до близьких дружньо. Був головою Об'єднання Мистців Української Сцени в роках 1973-1980. Хай пам'ять про нього залишиться посеред нас повсякчасно.

Яр. Климовський

Клюб „Сини українських піонерів" вшанував пам'ять поета В. Барабаша

У п'яту річницю від дня смерти поета Володимира Барабаша Клюб „Сини українських піонерів" у Вінніпезі присвятив своє листопадове зібрання 3-го листопада, в залі готелю Ніяква, його пам'яті. Річниця ця серед наших піонерів була замітна тим, що місяць перед вшануванням появилася англомовна збірка творчости поета під назвою „Поеми й Афоризми". Про неї розповіли запрошені доповідачі Оленка Неґрич та Михайло Г. Марунчак. Доповіді згаданих були цікаві ще тим, що обоє доповідачі активно сприяли публікації збірки і знайомомились також з деталями його біографії. Дійсне ім'я поета Михайло, а літературне — Володимир. Народився в пристані Гамбурґу в дорозі з родичами до Канади в 1900 році.

В Канаді виростав на фармах української оселі „Січ" в провінції Манітоба. На фармі його батьків, Теодора і Теклі, побудовано церкву. Батьки, які були неписьменні, подбали також, що в оселі була збудована школа, а згодом і читальня. Молодий Михась зазнав піонерської долі і в молодому віці пішов в найми до заможних англосаксів. Там вивчив англійську мову і на 27 році життя повернувся до Давфинського коледжу, щоб з відзначенням його закінчити.

Творчість Володимира Барабаша часто подибуємо в англомовній пресі по Другій світовій війні, в Канаді і ЗСА. Це передусім поеми, присвячені суспільним процесам канадського життя. Ця суспільна лірика була часто переплітана роздумами над релігією, метафізикою, філософією, етикою, як теж любов'ю і гумором.

Поважну частину своєї творчости присвятив поет українському побутові в Канаді, його традиціям, мистецтву, поселенчій історії, різним суспільним подіям та явищам, провідним діячам. В афоризмах поет виявив глибину своєї думки і свої погляди на щоденне буття людини та вищі ідеали, які ведуть цим життям.

Володимир Барабаш помер на 89-му році життя в домі для старших людей. Його поховано на цвинтарі його батьків на Січі. Приятелі творчості поета роблять заходи, щоб на цвинтарі в „Січі" побудувати поетові пам'ятник і прихід з розпроданого видання буде використаний для цієї цілі.

Листопадовим зібранням „Сини українських піонерів" проводив Михайло Кепрон, а доповідачів представив Михайло Неґрич, який дещо розповів про поета, з яким пощастило сидіти на одній лавці у Давфинському коледжі. Клюб „Сини українських піонерів" веде свою працю добрий десяток років і він є своєрідною піонерською відногою Т-ва професіоналістів і підприємців, які є складовою і впливовою організацією КУК. В клюбі продовжують свою працю сімдесятники, вісімдесятники та дев'ятдесятники на чолі з найстаршим піонером Володимиром Бачинським, який перед п'ятдесятьма роками організував молодих і старших підприємців і професіоналістів, враз з такими відмерлими вже діячами, як д-р І. Глинка, адв. І. Свистун, посол Гаврилюк, полк. І. Карасевич та інші. Серед цих організованих рядів знаходяться в клюбі колишні радні міста, члени шкільної ради, лікарі, адвокати, шкільні діячі, інспектори та заслужені підприємці. Клюб „Сини українських піонерів" — це корисний суспільний твір і він віддзеркалює здоровий процес росту української спільноти в Канаді.

М. Г.–ор

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 334-го Відділу у Клівленд, ОГ.

З причини смерти секретарки Відділу 334-го СТЕФАНІЇ БОҐАНЕК, ми просимо всіх членів цього Відділу тимчасово полагоджувати всі членські справи через головну Канцелярію Народного Союзу:

UKRAINIAN NATIONAL ASSOC.
30 Montgomery Street
P.O.Box 17A
Jersey City, N.J. 07303

ДО ВСІХ ЧЛЕНІВ УНСоюзу!

Хочемо пригадати членству, що згідно з постановою статуту УНСоюзу, кожний Відділ має обов'язок відбути в місяцях **січень, лютий** та **березень** включно, свої Річні Збори, на яких Управа Відділу дає звіт з проведеної праці, та буде вибрана Управа на черговий рік.

Просимо членів брати численну участь у цих вимаганих Річних Зборах. За датами Зборів, місцем і часом просимо слідкувати у „Свободі", або очікувати повідомлення секретаря вашого Відділу.

Головна Канцелярія УНСоюзу

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ, 20-го СІЧНЯ, 1995 р.

Пассейк, Н. Дж. Річні загальні збори 42-го Відд. Т-ва ім. Т. Шевченка відбудуться о год. 7-ій веч. в УНДомі при 237 Hope Ave. Звіт уступаючої управи, Контрольної Комісії і вибір нової на 1995 рік. Є важні справи, тому ваша участь є дуже побажана: І. Хомко – предс., Варвара Тижбір – заст., Ю. Котляр – фінанс. секр., В. Марущак – рекр. секр.

НЕДІЛЯ, 22-го СІЧНЯ 1995 р.

Бриджпорт, Конн. Річні загальні збори 59 Відд. „Українська Січ" УНСоюзу відбудуться о год. 2-ій по пол. в залі української католицької церкви при 457 Noble Ave. Проситься всіх членів і бажаючих стати членами і прибути на ці збори, вислухати звітів і вибрати управу на 1995 рік. Після зборів гостина для всіх присутніх. За Управу: Д.Стець – голова, Т. Сливінський – фін. секретар.

❊ ПОСЛУГИ ❊

❊ ПРАЦЯ ❊

❊ FUNERAL DIRECTORS ❊